

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 16C/76/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216203512
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2017:2216203512.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda sudcom Michalom Novotným v sporovej veci žalobkyne: L. R., Q.. XX. D. XXXX, F. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou: JUDr. Natália Kubáňová, advokátka, Dunajská Streda, proti žalovanej: Z. H., Q.. X. J. XXXX, H.Q. H. XXXX/XX, U., zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Kucek & Partners, s.r.o., Bratislava, o 8.099,80 € s prísl., takto

rozhodol:

- I. Konanie sa v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby zastavuje v časti o zaplatenie 1.610 €.
- II. Žalovaná je povinná do troch dní zaplatiť žalobcovi 49,80 €.
- III. V časti o zaplatenie 6.340 € sa žaloba zamietla.
- IV. Žalovanej sa priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu 69 % trov konania.
- V. Znalcovi J.. J. Y. sa priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu 84,5 % a voči žalovanej nárok na náhradu 15,5 % znalečného nekrytého preddavkom.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou došlou súdu 9. marca 2016 (po jej zmene pripustenej uznesením č. k. 16 C 76/2016-50) domáhala voči žalovanej zaplatenia 9.231,72 €. V žalobe predniesla, že v dôsledku útoku psa žalovanej utrpela jednak majetkovú škodu spočívajúcu v nákladoch na utratenia svojho psa, hodnotu psa, dotrhanom oblečení, nákupe obväzov a liečiv, výdavkoch s liečením a cestovnom, ako aj nemajetkovú škodu spočívajúcu v sťažení spoločenského uplatnenia. Útok mal pre ňu trvalé následky tak v podobe telesných zmien, ako aj v podobe duševných porúch, v dôsledku čoho nemôže viesť plnohodnotný život.

2. Žalovaná časť nároku žalobkyne na náhradu majetkovej škody uznala, na základe čoho súd rozsudkom č. k. 16 C 76/2016-74 žalobe vyhovel v časti o zaplatenie časti majetkovej škody 325,92 € a časti odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 805 €.

3. Čo do zvyšných nárokov žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. Namietla, že medzi porušením povinnosti žalovanej a duševnou poruchou žalobkyne nie je adekvátna príčinná súvislosť, keďže nie je zjavné, či tieto následky vznikli v dôsledku útoku psa žalovanej alebo následnými reakciami okolia. Okrem toho považovala bodové ohodnotenie duševnej poruchy za nadsadené.

4. Súd nariadil na prerokovanie veci pojednávanie (§ 177 ods. 1 C. s. p.), na ktorom za prítomnosti oboch strán (v rozsahu, v akom je to relevantné po uznaní časti nároku žalovanej) vykonal dokazovanie - listinnými dôkazmi a to: originál príjmového dokladu G. (prílohou obálka), prípis J.. G. X. zo 6. júna 2017 (č. l. 115), ako aj - znaleckým posudkom č. 37/2017 J.. J. Y. (písomné vyhotovenie na č. l. 83 až 104) a v spojení so všeobecne známymi a uznanými skutočnosťami (§ 186 ods. 2, § 150 a § 151 ods. 1 C. s. p.) zistil tento

skutkový stav:

5. a) Žalovaná bola k 18. marcu 2013 držiteľkou psa plemena americký stafordširský teriér; žalobkyňa bola v tom čase držiteľkou dlhosrstého jazvečíka. Dňa 18. marca 2013 okolo 14.30 žalovaná ako držiteľka svojho psa nevykonala dostatočné opatrenia zabraňujúceho jeho úniku z dvora rodinného domu v F.. V dôsledku toho jej pes unikol z dvora na ulicu, kde napadol žalobkyňu, ktorá tam v tom čase venčila svojho psa, pohrýzol ju do obidvoch rúk, čím jej spôsobil jej hryzné rany na rukách, a zároveň napadol a usmrtil jej psa. Za toto konanie bola žalovaná rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 4 T 203/2014-111 odsúdená za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona na peňažný trest vo výške 400 €. (spis tunajšieho súdu 4T 203/2014)

b) Žalobkyňa po tomto útoku svojho psa nechala vyšetriť veterinárom J.. G. X. T. Š.. Ten po zistení, že pes má ťažké devastačné poranenia nezlučiteľné so životom, zviera utratil. Za tento výkon žalobkyňa zaplatila 49,80 €. (vyjadrenie č. I. 115, príjmový doklad G.)

c) V dôsledku tohto napadnutia psom žalovanej sa u žalobkyne postupne rozvinula depresívna stredne ťažká porucha, ktorá je priamym dôsledkom tohto napadnutia. K vzniku choroby prispelo to, že osobnosť žalobkyne je štrukturovaná tak, že nedostatočne spracováva vonkajšiu psychickú záťaž a negatívne vonkajšie faktory u nej môžu spustiť a spúšťajú duševnú poruchu. Ak by však žalobkyňa bola včas a adekvátne liečená, jej stav by bol pravdepodobne lepší resp. by bola aj bez tejto aktuálnej depresívnej poruchy. (znalecký posudok, s. 20) Nebolo dokázané, že by sa žalobkyňa bezprostredne po útoku, resp. kedykoľvek až do 8. júna 2016 podrobila odbornej psychiatrickej liečbe, prípadne psychologickému starostlivosti, ktorých cieľom by bolo zmierňovať alebo liečiť psychickú poruchu žalobkyne. Len zo strany svojho všeobecného lekára si žalobkyňa nechala predpisovať lieky na upokojenie (napr. Xanax). Naopak, prvýkrát bola po uvedenom útoku na odbornom vyšetrení 8. júna 2016 v súvislosti s týmto súdnym konaním (znalecký posudok, s. 11).

6. Takto zistený skutkový stav, pokiaľ nevyplýva zo skutkových tvrdení žalobcu, ktoré sa považujú za nesporné podľa § 151 ods. 1 C. s. p., vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 191 C. s. p.).

a) Podľa § 193 C. s. p. je súd viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Odsudzujúci trestný rozsudok je teda záväzný aj pre súd v civilnom sporovom konaní a súd je povinný z neho vychádzať. V prerokúvanej veci bola žalovaná za svoje konanie odsúdená rozsudkom tunajšieho súdu, ktorým bolo právoplatne vyslovené, že nedodržaním riadneho dohľadu nad svojim psom porušila právnu povinnosť a za toto porušenie ako páchatelka trestného činu zodpovedá. V dôsledku toho tunajší súd musel z tohto rozsudku vychádzať.

b) Skutkový záver o tom, kto zaplatil veterinárovi odmenu za utratenie psa žalobkyne, súd vyvodil z vyjadrenia samotného veterinára v spojení s tým, že žalobkyňa do konania predložila originál dokladu o tomto vyšetrení a o úhrade príslušnej sumy. Podľa názoru súdu zodpovedá všeobecným skúsenostiam, že podobný doklad sa vydáva tomu, kto za službu zaplatil. Nie je totiž zrejme, prečo by veterinár takýto doklad (v origináli) vydal žalobkyňi, ak by za vyšetrenie a utratenie psa zaplatil otec žalovanej, ako to táto tvrdila. Takisto podľa názoru súdu nie je zrejme, prečo by otec žalovanej takýto doklad odovzdával žalobkyňi. Žalovaná nepreukázala žiaden osobitný dôvod, kvôli ktorému by žalobkyňa musela mať takýto doklad a kvôli ktorému by teda takýto doklad bol odovzdaný.

c) Obsah znaleckého posudku súd považuje za zrozumiteľný, znalecký posudok ako celok je preskúmateľný, jeho závery sú riadne podopreté vykonaným vyšetrením, v dôsledku čoho súd nemal dôvod pochybovať o jeho pravdivosti ani správnosti. Napokon, ani žalobkyňa, ani žalovaná voči znaleckému posudku nevzniesli žiadne konkrétne námietky. Z obsahu znaleckého posudku však vyplýva to, že znalec pripustil, že ak by bola žalobkyňa liečená včasne a adekvátne, bezprostredne (do týždňov) po psychotraumatizujúcej udalosti, jej stav by aktuálne bol pravdepodobne lepší, prípadne by mohla byť aj bez duševnej poruchy. Za danej okolnosti bolo potom podľa čl. 8 základných princípov Civilného sporového poriadku povinnosťou žalobkyne navrhnuť ďalšie dokazovanie na upresnenie miery tejto pravdepodobnosti, keďže jej zníženie alebo vylúčenie je v prospech žalobkyne, nie žalovanej. Žalobkyňa totiž tvrdí (má bremeno tvrdiť), že jej psychický stav je dôsledkom útoku psa žalovanej

a že by tento stav nastal v každom prípade, teda aj v prípade liečby. Pokiaľ žalobkyňa považovala znalecký posudok v tejto časti za nesprávny, neúplný, prípadne nerešpektujúci jej osobitý zdravotný stav, bolo jej povinnosťou navrhnuť ďalšie znalecké dokazovanie či už výsluchom znalca, prípadne doplňujúcim znaleckým posudkom. Žalobkyňa však žiadne takéto dokazovanie nenavrhol, a to napriek svojej povinnosti vyplývajúcej z cit. článku C. s. p. Naopak, výslovne uviedla, že voči znaleckému posudku námietky nemá a jeho doplnenie nežiada. Za daných okolností potom ale súd musel dospieť k názoru, že žalobkyňa riadne nepreukázala, že choroba, kvôli ktorej žiada sťaženie spoločenského uplatnenia, by u nej bola prítomná aj napriek včasnej a adekvátnej liečbe. Žalobkyňa tak neuniesla dôkazné bremeno na riadne preukázanie základu svojho nároku uplatneného v prerokovanej veci.

7. Súd nevykonával ďalšie dokazovanie výsluchom znalca na posúdenie otázok, ktoré navrhla žalovaná. Podľa § 253 ods. 2 C. s. p. totiž súd pri nariadení znaleckého dokazovania uloží povinnosť zložiť preddavok pod následkom nevykonania dokazovania. Táto povinnosť sa podľa názoru súdu musí vzťahovať aj na návrh na doplnenie znaleckého dokazovania tak výsluchom znalca, ako aj dopĺňacím znaleckým posudkom. V prerokovanej veci navrhla výsluch znalca žalovaná, bola preto uznesením č. k. 16 C 76/2016-112 zviazaná na zloženie ďalšieho preddavku v sume 150 €, ktorý nezložila. Naopak, na pojednávaní v záverečnom návrhu výslovne uviedla, že preddavok nezložila v záujme nezvyšovania nákladov a na ďalšom znaleckom dokazovaní netrvá. Keďže, ako bolo uvedené vyššie, výsluch znalca nenavrholala ani žalobkyňa, súd od jeho výsluchu upustil. Ďalej súd nepovažoval za potrebné vykonávať dokazovanie vyjadrením všeobecného lekára žalobkyne o tom, z akého dôvodu jej bol predpisovaný liek Xanax. Z obsahu znaleckého posudku totiž vyplýva, že znalec pri posudzovaní toho, či by žalobkyňa bola aj dnes v rovnakom psychickom stave, predpokladal nasadenie adekvátnej liečby. Zároveň pri spracovaní znaleckého posudku preskúmal zdravotnú dokumentáciu žalobkyne, z ktorej nasadenie lieku Xanax vyplýva. Z toho potom ale vyplýva, že liečbu týmto liekom znalec celkom zjavne nepovažoval za adekvátnu; za takú možno podľa názoru súdu považovať len liečbu indikovanú po vyšetrení odborným lekárom - psychiatrom, prípadne v spolupráci s psychológom. Ak si aj žalobkyňa nechávala predpisovať upokojujúce lieky od svojej všeobecnej lekárnky, nemožno to považovať za adekvátnu liečbu. Všeobecný (praktický) lekár pre dospelých nie je oprávnený poskytovať zdravotnú starostlivosť v odbore psychiatria (porov. prílohu k vyhláske Ministerstva zdravotníctva SR č. 84/2016 Z. z.) vykonávať psychiatrické vyšetrenia a liečiť psychiatrické poruchy. V dôsledku toho je takéto dokazovanie pre posúdenie otázky, či sa žalobkyňa podrobila adekvátnej liečbe, vo výsledku nepodstatné.

Právne vec súd posúdil takto:

8. Žalobkyňa podaním došlým 24. mája 2017 oznámila, že namiesto pôvodne žiadaného sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 8.050 € žiada priznať sťaženie spoločenského uplatnenia v sume vyčíslennej znaleckým posudkom, t. j. 6.440 €, a vo zvyšku žiadala konanie zastaviť. Súd tento procesný úkon posúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby, na základe čoho so súhlasom žalovanej v tejto časti konanie podľa § 144 a 145 ods. 2 C. s. p. zastavil (výrok I).

9. Žalobkyňa sa po právoplatnom priznaní časti nároku rozsudkom č. k. 16 C 76/2016- 74 a čiastočného späťvzatia žaloby domáha voči žalovanej náhrady jednak majetkovej škody spočívajúcej v nákladoch na usmrtenie jej psa v sume 49,80 €, ako aj náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia vzniknutého v dôsledku útoku psa žalovanej, teda v dôsledku otrasného zážitku, ktorý sa u žalobkyne prejavil psychickou poruchou. V prerokovanej veci nejde o žiaden z druhov osobitnej zodpovednosti podľa § 420a a nasl. Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho sa na tento nárok použije ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil (§ 420 ods. 3 Obč. zák.). Podľa ustálenej súdnej praxe je predpokladom zodpovednosti za škodu naplnenie troch predpokladov a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody v zmysle ustanovenia Občianskeho zákonníka a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti. Podľa judikatúry (porov. napr. R 137/2014, R 7/1992, R 7/1979) je príčinná súvislosť daná vtedy, ak protiprávne konanie a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí byť teda doložené, že nebyť protiprávneho konania

(opomenutia) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Posledným predpokladom zodpovednosti za škodu podľa citovaného ustanovenia § 420 Obč. zák. je neexistencia zavinenia, ktoré však musí dokázať škodca. V prerokúvanej veci je súd podľa § 193 C. s. p. viazaný odsudzujúcim trestným rozsudkom, v dôsledku čoho treba považovať za naplnené tak porušenie povinnosti zo strany žalovanej opísané vo výroku tohto rozsudku, ako aj zavinenie žalovanej. Ustanovenie § 17 Trestného zákona totiž na trestnosť činu výslovne vyžaduje zavinenie úmyselné, ak zákon neustanovuje, že postačí zavinenie z nedbanlivosti. Podľa judikatúry (porovnaj judikát R 5/1992) je pritom súd viazaný trestným rozsudkom aj čo do zistenia druhu a stupňa zavinenia. V prerokúvanej veci tak odsudzujúci trestný rozsudok zaväzuje tunajší súd tak v otázke, že žalovaná porušila právnu povinnosť, ako aj čo do otázky, že tak urobila zavinenie (z nedbanlivosti). V dôsledku toho neprichádza vôbec do úvahy zbavenie sa zodpovednosti v zmysle § 420 ods. 3 Obč. zák. preukázaním toho, že vzniknutú škodu nezavinila.

10. Podľa § 442 ods. 1 a 3 Obč. zák. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, a to predovšetkým v peniazoch, výnimočne uvedením do predošlého stavu. Pod pojmom škoda sa chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí. Skutočnou škodou sa pritom rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. (konštantná judikatúra, za všetky napr. R 55/1971, 1 ObdoV 111/2006, 4 M Cdo 23/2008, 4 Cdo 319/2008 a ďalšie). V prerokúvanej veci si žalobkyňa ako majetkovú škodu uplatňuje náklady na utratenie jej psa. Podľa citovanej judikatúry síce skutočnou škodou sú náklady potrebné na uvedenie majetku poškodeného do pôvodného stavu, je však potrebné vychádzať z toho, či obnovenie pôvodného stavu je možné, a ak áno, za akých okolností. Ak obnovenie pôvodného stavu nie je možné, či už preto, že vec je natoľko poškodená, že je neopraviteľná, prípadne preto, že vec pre svoju osobitnú povahu vôbec nemôže byť predmetom zmyslupnej opravy, potom treba za skutočnú škodu považovať aj náklady potrebné na odstránenie resp. likvidáciu zvyšku takto nepoužiteľnej veci. To platí osobitne v tých prípadoch kedy povinnosť zlikvidovať zvyšky vecí vyplýva pre jej vlastníka alebo držiteľa s osobitných predpisov (napr. v zmysle zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch). V prerokúvanej veci z vyjadrenia veterinára vyplýva, že pes žalobkyne mal v dôsledku útoku psa žalovanej devastačné poranenia takého rozsahu, že boli nezlučiteľné so životom. V takom prípade ustanovenie § 22 ods. 2 písm. f) zákonom č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov (pomernie komplikovanou formuláciou) v podstate ukladá povinnosť držiteľovi zvierat'a postarať sa o to, aby zviera slabé alebo vyčerpané (napríklad utrpeným poranením) bolo vydané na bezbolestné utratenie. Náklady na utratenie zvierat'a sú teda v takom prípade priamym dôsledkom škodnej udalosti - protiprávneho poškodenia (poranenia) psa žalobkyne do tej miery, že jeho liečenie bolo nemožné a zároveň jeho ďalší život s danými poraneniami nemohol pokračovať. Vzhľadom na to, že žalobkyňa podľa zisteného skutkového stavu náklady na utratenie svojho psa v sume 49,80 € zaplatila, ide na jej strane o majetkovú ujmu - skutočnú škodu v zmysle § 442 ods. 2 Obč. zák., za ktorú žalovaná zodpovedá.

11. Ďalej podľa § 444 Občianskeho zákonníka sa pri škode na zdraví jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného, ako aj sťaženie jeho spoločenského uplatnenia. Aj v prípade týchto (vo svojej podstate nemateriálnych) škôd však platí, že nahrádzajú sa len také škody, ktoré sú v príčinnej súvislosti so škodnou udalosťou, teda ktoré sú logickým následkom protiprávneho konania, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Podľa judikatúry pritom pri posudzovaní príčinnej súvislosti s poškodením zdravia nie je nevyhnuté, aby škodová udalosť sama a izolovane vyvolala zhoršenie zdravotného stavu u poškodeného. Postačí totiž, že rozhodujúcim spôsobom prispela k dokonaniu daného poškodenia zdravia. Podobne príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a psychickou poruchou nie je vylúčená len tým, že táto škodná udalosť dovŕšila zlý psychický stav poškodeného, resp. že mal poškodený zvýšenú dispozíciu alebo predispozíciu k takejto chorobe (porov. judikáty R 52/1972, R 21/1992). Inak povedané, pre posúdenie príčinnej súvislosti nie je rozhodujúce, či poškodený je osobou, ktorý vzhľadom na štruktúru svojej osobnosti je citlivejší voči psychickým podnetom a rozvoj psychickej poruchy je v dôsledku toho u neho pravdepodobnejší. V prerokúvanej veci z vykonaného dokazovania, najmä znaleckého posudku, jednoznačne vyplýva, že duševná porucha zistená u žalobkyne je priamym dôsledkom prežitej stresovej udalosti - útoku psa žalovanej. Žalobkyňa síce podľa zisteného skutkového stavu je osobnosťou, ktorá nedostatočne spracováva vonkajšie podnety, a v dôsledku toho je vznik psychickej poruchy u nej pravdepodobnejší. To však v zmysle už uvedeného nevyklučuje príčinnú súvislosť medzi škodnou udalosťou - útokom psa žalovanej a psychickou poruchou žalobkyne. Žalovaná pritom v prerokúvanej veci nedokázala, že by

psychická reakcia žalobkyne bola úplným excesom, ktorý by žalovaná vôbec nemohla očakávať, teda že by išlo zo strany žalobkyne o celkom neadekvátnu reakciu na daný podnet. Naopak aj zo znaleckého posudku vyplýva, že psychická reakcia človeka na podobnú udalosť môže byť odlišná a môže sa pohybovať až v rozmedzí od úplnej indiferencie po intenzívnu reakciu (ako v prípade žalobkyne). V dôsledku toho treba považovať aj vznik psychickej poruchy u žalobkyne za priamy a adekvátny dôsledok škodovej udalosti - útoku psa žalovanej a žalovaná by v dôsledku toho mala zodpovedať za škodu - náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia u žalobkyne podľa § 420 ods. 1 a § 444 Občianskeho zákonníka.

12. Žalovaná však namietla porušenie konkrétnej preventívnej povinnosti u žalobkyne. Podľa § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ten, komu hrozí škoda, povinný zakročiť na jej odvrátenie spôsobom primeraným okolnostiam ohrozenia. Už z textu citovaného ustanovenia vyplýva, že toto ustanovenie nerozlišuje medzi škodami majetkovými nahrádzanými podľa § 442 Občianskeho zákonníka a škodami nemajetkovými v podobe bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného treba uzavrieť, že konkrétna preventívna povinnosť zaťažuje poškodeného v oboch prípadoch. Poškodený je teda povinný urobiť primerané opatrenia na odvrátenie tak majetkovej škody, ako aj škody nemajetkovej, teda škody v podobe bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Pojem „zakročenie primeraným spôsobom“ je relatívne neurčitým pojmom, ktorý je potrebné vykladať s ohľadom tak na charakter a rozsah hrozacej škody, ako aj na charakter škodnej udalosti a na povahu a charakter opatrení, ktorými možno následkom danej škodnej udalosti zabrániť alebo ich zmierniť. Pri majetkových škodách ide najmä o všeobecné ochranné opatrenia v podobe odstránenia cenných vecí z dosahu škodnej udalosti, osadenie zábrany, ktorá zmierni následok škodnej udalosti, a podobne. V prípade nemateriálnych škôd, ktoré vznikajú najmä v dôsledku poškodenia zdravia a trvalých následkov z toho vyplývajúcich, treba podľa názoru súdu za primerané opatrenie na odvrátenie vzniku škody považovať okrem iného aj podstúpenie primeraného liečenia, pokiaľ nie je samo spojené s nepomernými nákladmi alebo nepomerným rizikom pre poškodeného. To platí tak pri fyzických ochoreniach, ako aj pri ochoreniach psychických. Pokiaľ totiž zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo svojej prílohe považuje tak fyzické, ako aj psychické ochorenie za dôvod na priznanie prípadnej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, potom podľa názoru súdu nemožno rozlišovať v konkrétnej preventívnej povinnosti poškodeného vo vzťahu k týmto druhom poškodenia zdravia. Vzhľadom na to teda treba podľa názoru súdu za prejav plnenia konkrétnej preventívnej povinnosti podľa § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka považovať podrobenie sa liečbe, ktorá je adekvátna a primeraná hroziacim následkom. Pokiaľ potom poškodený túto svoju konkrétnu preventívnu povinnosť nesplní, treba vychádzať z toho, že si vzniknutú škodu spoluzavinil, prípadne že vznikla výlučne jeho zavinením. To podľa § 441 Občianskeho zákonníka vylučuje zodpovednosť škodcu za takto vzniknutú škodu. Ideou právnej úpravy zodpovednosť za škodu totiž je kompenzácia tých dôsledkov pre poškodeného, ktorým nebolo možné zabrániť inak a ktoré poškodený nie je povinný na svojom majetku alebo svojich nemajetkových hodnotách znášať. Ideou úpravy náhrady škody však nie je trestanie škodcu resp. nie je vytvorenie zdroja dodatočného príjmu pre poškodeného v podobe finančných platieb škodcu.

13. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňa sa nepodrobila žiadnej liečbe svojej psychickej poruchy v období medzi 18. marcom 2013 a júnom 2016, kedy bola vyšetrená psychiatrom v podstate na účely tunajšieho konania. Zo zisteného skutkového stavu potom vyplýva, že pokiaľ by sa žalobkyňa bola včas podrobila adekvátnej liečbe, jej zdravotný stav by mohol byť podstatne lepší resp. by u nej porucha zdravia vôbec nemusela nastať. Žalobkyňa sa pritom v prerokúvanej veci domáha práve sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorého cieľom je odškodniť práve trvalé následky spočívajúce v nemožnosti účasti na plnohodnotnom živote spoločnosti, teda odškodnenia práve dlhodobých následkov. Z uvedeného je ale potom zrejmé, že žalobkyňa adekvátnou liečbou mohla zabrániť vzniku týchto následkov, ktoré majú podobu jej psychickej poruchy. Podstúpenie adekvátnej psychiatrickej liečby, prípadne psychologické starostlivosti podľa názoru súdu treba považovať za povinnosť žalobkyne v zmysle § 417 ods. 1 Obč. zák. Keď sa žalobkyňa takejto liečbe nepodrobila, čo zo zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, potom túto svoju preventívnu povinnosť nesplnila a vznik trvalých následkov, ktorých odškodnenie teraz žiada, si spôsobila vlastným zavinením. To podľa § 441 Občianskeho zákonníka vylučuje zodpovednosť žalovanej za takto vzniknutú škodu, resp. bráni tomu, aby bola žalovaná zaviazaná na jej náhradu.

14. Vzhľadom na to súd žalobe vyhovel čo do sumy 49,80 € ako skutočnej škody spočívajúcich v nákladoch na usmrtenie psa žalobkyne (výrok II), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III).

15. O trovách strán rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 C. s. p. Žalobkyňa bola úspešná jednak v časti 1.131,92 € priznanej rozsudkom č. k. 16 C 76/2016-74, jednak v časti 49,80 € priznanej týmto rozsudkom, neúspešná v časti 6.340 €. Celkovo bola teda žalovaná prevažne úspešná v časti $(6.340 : 1.131,92 + 49,8, \text{ t. j. } 84,5 : 15,5 =) 69\%$ a v tomto rozsahu jej súd priznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV).

16. Uznesením č. k. 16 C 76/2016-75 súd ustanovil znalca na podanie posudku na vymedzenú otázku. Znalec posudok podal 16. marca 2017 a zároveň predložil vyúčtovanie, v ktorom si uplatnil nárok odmenu a hotové výdavky za 17 hodín prípravy v celkovej sume 418,32 €. Ďalším uznesením č. k. 16 C 76/2016-105 však súd znalcovi priznal preddavok na znalečné z preddavku zloženého žalovanou v sume 400 €, v dôsledku čoho časť znalečného stále zostáva neuhradená. Podľa § 259 a § 262 C. s. p. rozhoduje súd o nároku na náhradu znalečného v rozsudku, ktorým sa konanie končí, keďže zákon č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch (na ktorý odkazuje § 260 C. s. p.) vôbec neupravuje otázku spôsobu rozhodovania o nich, ale len skladbu a výšku znalečného. Zo žiadneho ustanovenia C. s. p. pritom neplynie, že by tieto trovy mal platiť štát, v dôsledku čoho ich predbežne znáša znalec sám (§ 252 C. s. p.) a ich náhradu platia strany priamo znalcovi podľa pomeru ich vzájomného úspechu (§ 255 ods. 2 C. s. p. per analogiam). Podľa toho, čo bolo uvedené v predošlom bode, znášajú znalečné nekryté vyplateným preddavkom žalobkyňa a žalovaná v pomere 15,5 a 84,5 %, a v takomto pomere ich súd na náhradu znalečného zaviazal (výrok V). O výške znalečného potom rozhodne vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.), ktorý posúdi aj to, či jeho celková vyúčtovaná výška zodpovedá citovanému zákonu č. 382/2004 Z. z. a vyhláške č. 491/2004 Z. z.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde. V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenia veci, ktorej sa týka, označení a podpise odvolateľa a uviesť tiež, v akom rozsahu sa tento rozsudok napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie súdu považuje za nesprávne (odvolacie dôvody, § 365 C. s. p.) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak žalovaná dobrovoľne nesplní povinnosť uloženú vykonateľným rozsudkom, môže sa žalobca domáhať jej splnenia v exekúcii.